№ 35. Warszawa, Czwartek 13 Lutego 1919 roku. Rok II.

PRENUMERATA.
Rocznie 36 Mk., Kr. 66, półrocznie 18 Mk., Kr. 33, kwartalnie 9 Mk., Kr. 16.50, miesięcznie 3 mk.
ZA GRANICĄ.
Rocznie 48 mk., półrocznie 24 mk., kwartalnie 12 mk., miesięcznie 4 mk.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY REPUBLIKI POLSKIEJ.
WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA.
Cena za wiersz drobnego pisma (petit) po tekście 1 mk.
Numer pojedyńczy 20 fenigów.

Redakcja i Administracja Miodowa Nr. 20. | Redakcja otwarta od 9—12 i 3—4 p. p. | Redaktor przyjmuje od 11—12 w południe.

DZIAŁ URZĘDOWY.

DEKRET

w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.

(Ciąg dalszy).

TYTUŁ II.

O czasopismach w szczególności.

Art. 9.

Jako czasopismo uważane są wszelkie druki pod tym samym nagłówkiem i z numeracją kolejną, ukazujące się w obiegu częściej, niż cztery razy do roku.

Art. 10.

Przepisy niniejsze, dla czasopism ustalone, nie rozciągają się do wydawnictw rządowych, Sejmu Polskiego, instytucji miejskich i samorządowych, towarzystw naukowych, literackich i artystycznych w sprawach, dotyczących ściśle zakresu ich działalności, do zbiorów dokumentów historycznych, wszelkiego rodzaju słowników, tudzież do komunikatów perjodycznych, przeznaczonych jedynie dla rozpowszechniania pomiędzy redakcjami, które to wydawnictwa podlegają przepisom, ustalonym dla druków wogóle.

Art. 11.

Do dodatków, stanowiących składową część czasopisma, zalicza się tylko te dodatki, które nie są oddzielnie sprzedawane ani w prenumeracie, ani w postaci oddzielnych książeczek, numerów, albo zeszytów, oraz te dodatki do czasopism codziennych, które, chociaż można nabywać osobno, będą zawierały jedynie informacje o szczególnie ważnym wypadku dnia.

Wszelkie inne druki o charakterze odrębnego czasopisma, jeżeli mogą być nabywane oddzielnie w prenumeracie lub przez zakupno poszczególnych książeczek lub numerów albo zeszytów, nie mogą być uważane za dodatek do innego czasopisma, chociażby nosiły ten sam tytuł, wskutek tego wszelkie warunki wypuszczenia w obieg, określone niniejszemi przepisami prasowemi, muszą być przestrzegane przez każde z takich dwu wydawnictw osobno.

Art. 12.

Każde czasopismo musi być podpisane przez wydawcę i redaktora. Redaktorem może być wydawca. Jeżeli czasopismo ma kilku redaktorów, z których każdy odpowiada za poszczególny dział czasopisma, każdy taki dział musi być podpisany przez odpowiedniego redaktora.

Art. 13.

Jeżeli czasopismo znajduje się w sprzedaży detalicznej, na każdym numerze czasopisma winna być wskazana cena numeru pojedyńczego.

Art. 14.

Wydawcą i redaktorem może być tylko osoba, która ukończyła lat dwadzieścia jeden, nie utraciła praw w myśl art. 25 — 30 Kod. Karnego, oraz stale zamieszkująca w Państwie Polskiem. Ponadto redaktorem nie może być osoba, która na zasadzie wyroku sądowego odsiaduje areszt lub pozostaje w więzieniu śledczem; przepis ten ma moc obowiązującą przez cały czas trwania aresztu. Jeżeli wydawcą jest stowarzyszenie, spółka lub instytucja, czasopismo podpisuje upoważniona pojedyńcza osoba.

Wydawcą lub redaktorem nie może być osoba, która po złożeniu deklaracji o wydawaniu czasopisma przestanie odpowiadać wyżej wymienionym warunkom.

Art. 15.

Pragnący wydawać nowe czasopismo obowiązany jest złożyć w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym deklarację, zawierającą wskazanie: a) miejscowości, w której czasopismo będzie wychodziło, b) tytułu wydawnictwa, jego zakresu, terminu wychodzenia i ceny prenumeracyjnej, c) imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania wydawcy i redaktora, jeżeli wydawca nie bierze na siebie tego obowiązku, a jeżeli redaktorów jest kilku, imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania każdego z nich, d) drukarni, w której czasopismo będzie drukowane.

Art. 16.

Redaktor nowego czasopisma powinien złożyć deklarację, iż bierze na siebie kierowanie czasopismem w całości, lub w części i w jakiej mianowicie, oraz, że czyni zadość warunkom, wskazanym w art. 14 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 17.

Państwowy urząd administracyjny obowiązany jest wydać bezpłatne zaświadczenie odbioru deklaracji (art. 15 i 16) z oznaczeniem daty odbioru.

Najpóźniej w ciągu siedmiu dni od dnia złożenia wymienionych deklaracji państwowy urząd administracyjny może zabronić wydawania czasopisma. Wrazie niewydania zakazu w terminie oznaczonym czasopismo może wychodzić. Zakaz może nastąpić: a) jeżeli w złożonych deklaracjach pomieszczone są nie wszystkie wymagane w art. 15 i 16 wskazania, b) jeżeli tytuł czasopisma uchybia przepisom prawa lub moralności, c) jeżeli istnieją przeszkody, wymienione w art. 14 niniejszych przepisów prasowych. Zakaz w terminie wskazanym powinien być udzielony na piśmie z wyszczególnieniem przyczyn odmowy. Od decyzji państwowego urzędu administracyjnego osoby zainteresowane mogą wnieść zażalenie do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu dwóch tygodni od dnia wydania decyzji odmownej. Od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych w takim samym terminie przysługuje prawo odwołania się do Sądu Najwyższego.

Art. 18.

Jeżeli po złożeniu deklaracji (art. 15 i 16) zajdzie jaka zmiana w warunkach wydawania danego czasopisma (art. 15), o zmianie takiej należy w ciągu dni trzech złożyć odpowiednią deklarację. Również z zachowaniem tych samych terminów należy złożyć oświadczenie o ustąpieniu redaktora danego czasopisma w wypadkach, jeżeli redaktor wyjeżdża za granicę Państwa Polskiego, traci wolność osobistą, lub zostanie pozbawiony praw, albo ograniczony w prawach. Przy złożeniu ponownej deklaracji państwowy urząd administracyjny kieruje się zasadami, wymienionemi w art. 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 19.

Osoba, uprawniona do wydawania czasopisma (art. 17), ma prawo przystąpić do puszczenia w obieg tegoż wydawnictwa w terminie rocznym od daty złożenia deklaracji (art. 15).

Czasopismo już wydawane, a nie ukazujące się z jakichbądź przyczyn w ciągu roku, uważa się za zamknięte, i dla jego wznowienia potrzebne jest spełnienie warunków, wymienionych w art. 15, 16 i 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 20.

Czasopismo, zamieszczające ogłoszenia, obowiązane jest przyjąć zakomunikowane mu przez władze państwowe lub komunalne obwieszczenia i na żądanie tychże władz podać je w jednym z dwóch najbliższych numerów czasopisma za opłatą przyjętej należności za ogłoszenia.

Art. 21.

Czasopismo, jeżeli jest wydawnictwem codziennem, obowiązane jest w ciągu dni trzech po otrzymaniu, a w wydawnictwie, wychodzącem w odstępach dłuższych, w numerze najbliższym, a mającym wyjść po upływie dni trzech od otrzymania, zamieścić bezpłatnie, bez dokonywania zmian i uwag w tekście oraz bez umieszczenia w tym samym numerze zaprzeczeń wszelkie zakomunikowane przez urząd państwowy zaprzeczenie lub sprostowanie wiadomości, opublikowanej w tym czasopiśmie.

Nadesłane przez urzędy państwowe zaprzeczenia lub sprostowania powinny być wydrukowane takiemi samemi czcionkami i w tym samym dziale, co i wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 22.

Jeżeli w czasopiśmie zostanie umieszczona wiadomość, dotycząca osoby prywatnej, lub instytucji społecznej, handlowej albo komunalnej, wydawnictwo to nie może odmówić przyjęcia zakomunikowanego przez tę osobę, lub instytucję zaprzeczenia lub sprostowania, jeżeli zaprzeczenie lub sprostowanie nie zawiera treści karalnej i jest ograniczone do wiadomości rzeczowych. Zaprzeczenie lub sprostowanie osoby prywatnej lub instytucji społecznej, handlowej lub komunalnej winno być z zachowaniem terminów, wyszczególnionych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych, wydrukowane bezpłatnie, jeżeli zajmuje najwyżej dwa razy tyle miejsca, co zajmował artykuł, na który jest odpowiedzią. Wrazie większych rozmiarów zaprzeczenia lub sprostowania wydawnictwo obowiązane jest je zamieścić, może jednak pobrać opłatę przyjętej należności za umieszczenie wierszy, przewyższających normę, podlegającą bezpłatnemu umieszczeniu. Zaprzeczenie lub sprostowanie musi być podpisane przez osobę lub instytucję, wnoszącą obronę, i wrazie żądania wydrukowane takiemi samemi czcionkami i w tym samym dziale, co wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 23.

W sprawach o zniesławienie, przewidzianych w ustępie 2-im art. 538 Kod. Karn., rozprawy sądowe nie podlegają ogłoszeniu, gdyby nawet toczyły się przy drzwiach otwartych. Skarżącemu służy prawo ogłoszenia swej wniesionej do sądu skargi w czasopiśmie, które dopuściło się zniesławienia. Skarga ta winna być bezpłatnie wydrukowana w czasopiśmie z zachowaniem terminów, wskazanych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych.

Zakaz, przez artykuł niniejszy ustanowiony, nie rozciąga się do wyroku sądowego.

Art. 24.

W sprawach, toczących się przy drzwiach zamkniętych, mogą być drukowane tylko wydane przez sąd wyroki.

Art. 25.

Nie wolno wzywać publicznie za pośrednictwem czasopism do gromadzenia pieniędzy na opłatę kar pieniężnych oraz składać za pośrednictwem czasopism publicznego poświadczenia odbioru kwot, na taki cel złożonych.

(Dokończenie nastąpi).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie przekształcenia Milicji Miejskiej miasta stołecznego Warszawy na Policję Komunalną.

W myśl artykułu 15 Dekretu z dn. 9 stycznia 1919 roku o organizacji Policji Komunalnej rozporządzam, co następuje:

Z dniem 15 lutego 1919 roku Milicja Miejska miasta stołecznego Warszawy zostaje przekształcona na Policję Komunalną.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *S. Wojciechowski.*

Warszawa, dn. 11 lutego 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie rozszerzenia działalności Towarzystwa Wzajemnych Ubezpieczeń w Krakowie na cały obszar Państwa Polskiego.

Art. 1.

Udzielam pozwolenia Towarzystwu Ubezpieczeń w Krakowie rozszerzyć swą działalność na mocy § 4 statutu na cały obszar Państwa Polskiego.

Art. 2.

Towarzystwo w swej działalności na ziemiach polskich dawnych zaborów rosyjskiego i pruskiego stosuje się we wszystkiem do praw i przepisów ubezpieczeniowych, obowiązujących tymczasowo na terenie tych ziem.

Art. 3.

Towarzystwo dopełni ilość okręgów wyborczych dla wyboru delegatów (§ 12 statutu) okręgami, utworzonemi na obszarze nowej działalności Towarzystwa.

Art. 4.

Towarzystwo zwiększa ilość członków Rady Nadzorczej (§ 17) odpowiednią ilością członków, wybieranych przez nowe okręgi wyborcze.

Art. 5.

Towarzystwo, stosując się do obowiązujących w innych prowincjach przepisów, rozciąga moc prawną p. p. 1, 2, 3, 4, 5, 9 i 11 § 77 statutu na cały obszar Państwa Polskiego.

Art. 6.

Dyrekcja Towarzystwa przedstawi najbliższemu ogólnemu zgromadzeniu członków projekt zmian odnośnych §§ statutu (12, 17, 77) i uchwałę ogólnego zgromadzenia w tym względzie prześle do zatwierdzenia rządowego.

Minister Skarbu:

(—) *Englich.*

Szef Sekcji:

(—) *Zachert.*

Warszawa, dn. 31 stycznia 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie zmiany § 17 ustawy Piotrkowskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego, uchwalonej przez połączone władze Towarzystwa w dniu 18 września 1918 r.

Art. 1.

Pierwszy ustęp § 17 ustawy Piotrkowskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego ma mieć brzmienie następujące: „Dłużnicy mogą w każdym czasie zwrócić przed terminem pozostały w kapitale dług częściowo, wszelako w ilościach nie mniejszych od stu rubli i w okrągłych setkach, lub też całkowicie przez wniesienie listów zastawnych z kuponami bieżącemi".

Minister Skarbu:

(—) *Dr. Englich.*

Szef Sekcji:

(—) *F. Zachert.*

Warszawa, dn. 28 stycznia 1919 r.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu:

Wszystkie działające na terytorjum b. Królestwa Kongresowego instytucje kredytu długo i krótkoterminowego, w tej liczbie i towarzystwa wzajemnego kredytu, oraz towarzystwa kas zaliczkowych na zastaw ruchomości (lombardy) powinny:

1. Nadesłać do Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69) przed dniem 1-ym marca r. b. statuty, na zasadzie których działają i sprawozdania roczne za lata 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, oraz

2. nadsyłać do Ministerstwa Skarbu bieżące sprawozdania roczne i bilanse miesięczne i

3. publikować sprawozdania roczne i bilanse miesięczne w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu (Nowy Świat 69).

Minister Skarbu:

(—) *Englich.*

Dn. 12 lutego 1919 r.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu:

Zagraniczne instytucje kredytowe, działające na terenie byłych okupacji niemieckiej i austrjackiej, zostają poddane pod zwierzchni nadzór i kontrolę Ministerstwa Skarbu.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie od daty ogłoszenia.

Szef Sekcji:

(—) *F. Zachert.*

Warszawa, dn. 12 lutego 1919 r.

OGŁOSZENIE

1. Pozostałe po okupantach w składach Wydziału Surowców Wojennych towary, pochodzące z konfiskaty, uważa się za własność Państwa Polskiego.

2. Zgłoszone do okupantów i nie rozstrzygnięte przez nich zażalenia i reklamacje w przedmiocie konfiskaty rozstrzyga bezapelacyjnie Wydział Surowców Wojennych Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

3. Zwolnienie od konfiskaty, wydane przez okupantów po dn. 1. XI. 1918 r., uznaje się za nieważne. O ile jednak zwolnienie nastąpiło wskutek wniesionej do okupantów reklamacji czy zażalenia, to sprawy odnośne należy tak traktować, jak gdyby reklamacja nie była jeszcze rozstrzygniętą.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Hęcia.*

Szef Sekcji:

(—) *St. Brzeziński.*

Warszawa, dn. 6 lutego 1919 r.

DEKRETY.

W tygodniu ubiegłym Naczelnik Państwa zatwierdził następujące dekrety:

— Dekret o rozszerzeniu kompetencji Ministerstwa Robót Publicznych na wszelkie roboty techniczne z zakresu budownictwa i konserwacji dróg wodnych oraz na sprawy żeglugi;

— Dekret w przedmiocie zmiany ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego z dnia 9 czerwca 1888 r., uchwalonej przez ogólne zebranie połączonych władz Towarzystwa w dn. 5 i 11 marca 1918 r.;

— Dekret w przedmiocie uchylenia rozporządzeń b. władz okupacyjnych w zakresie sądowego prawa karnego dla osób cywilnych;

— Dekret w przedmiocie przepisów tymczasowych o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju;

— Dekret w przedmiocie zmian w urządzeniach wymiaru sprawiedliwości w b. zaborze austrjackim;

— Dekret w sprawie tymczasowych przepisów więziennych;

— Dekret w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych;

— Dekret o miarach;

— Dekret w przedmiocie państwowej zasadniczej ustawy sanitarnej;

— Dekret w przedmiocie przeniesienia siedziby Centralnej Kasy Spółek Rolniczych ze Lwowa do Warszawy wraz ze Statutem tej Kasy oraz w przedmiocie rekwizycji lokali na potrzeby urzędów państwowych, jak również dekret w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów tymczasowych o urzędach ziemskich na Galicję i Śląsk;

— Dekret o zmianie przepisów przechodnich do dekretu o stabilizacji i wynagrodzeniu nauczycieli szkół powszechnych z dnia 18 grudnia 1918 roku;

— Dekret o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością;

— Dekret w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego;

— Dekret w przedmiocie taksy tymczasowej dla pisarzów hipotecznych;

— Dekret w przedmiocie przeznaczenia 75 miljonów Mk. na ulgowe pożyczki dla przemysłowców;

— Dekret o ustawie tymczasowej kasy przezorności pracowników kolei państwowych polskich w b. zaborze rosyjskim;

— Dekret o tymczasowych przepisach pocztowych;

— Dekret w przedmiocie zmiany art. 5-go Dekretu o karach za lichwę wojenną;

— Dekret w przedmiocie tekstu kodeksu karnego.

Wszystkie te dekrety zostały ogłoszone w „Dzienniku Praw Państwa Polskiego".

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Dnia 10 Lutego 1919 r.

Otrzymano z Berlina marek polskich	M. 1.299.211.000,—
Spalono przed 11/11 1918 r.	„ 4.176.000,—
Pozostałość w Centrali wynosi *)	„ 130.619.066,15
Pozostałość w Oddziałach wynosi	„ 49.863.689,50
W obiegu znajduje się	M. 1.114.552.244,35
Dnia 11/11 1918 r. obieg wynosił	„ 880.150.867,50
Od dnia przejęcia Kasy wypuszczono	M. 234.401.376,85

*) W tej sumie 45.000.000.— marek bardzo uszkodzonych.

Naczelny Dyrektor:

(—) *Stanisław Karpiński.*

Główny Skarbnik:

(—) *Marjan Karpus.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Prezydjum Rady Ministrów.

Wydział Prasowy Prezydjum Rady Ministrów komunikuje:

Dn. 12 b. m. Naczelnikowi Państwa przedstawiła się misja Głównego Urzędu do spraw żywnościowych w Paryżu. Na czele misji stoją: reprezentant Ameryki, pułkownik William R. Grove, reprezentant Anglji, podpułkownik S. G. Tallents, i reprezentant Francji, M. Elie Marchasson. Pułkownik Grove, będący przewodniczącym misji, oświadczył Naczelnikowi Państwa, iż przebywająca dotąd w Warszawie misja żywnościowa amerykańska, teraz, wobec przybycia przedstawicieli Anglji i Francji, zmienia się w misję, przedstawiającą wszystkich sprzymierzeńców.

Następnie pułkownik Grove zakomunikował, iż opóźnienie przybycia statków, wiozących żywność z Ameryki, zostało spowodowane koniecznością przeładowywania towarów w Amsterdamie na okręty mniejsze, gdyż tylko te mogą bezpiecznie dopłynąć do Gdańska, przez kanały, pokryte jeszcze minami. Pomimo tego opóźnienia pułkownik Grove zapewnił, iż jeszcze w ciągu bieżącego miesiąca przybędzie około 30.000 ton towarów.

Z Ministerstwa Spraw Zewnętrznych

Minister Spraw Zewnętrznych zażądał w sposób kategoryczny od rządu czesko-słowackiego w Pradze natychmiastowego uwolnienia wszystkich aresztowanych polskich obywateli i zaprotestował stanowczo przeciwko złemu traktowaniu, na jakie więzione osoby (mężczyźni i kobiety) narażone są ze strony władz czesko-słowackich.

Z Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Wydział Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych komunikuje:

Ostateczne likwidacyjne zebranie członków kooperatywy „Żołnierz Polski" I Polskiego Korpusu w dniu 2 lutego b. r. powzięło uchwały co do remanentu i kapitału kooperatywy, przekazując je Sekcji Opieki Ministerstwa Spraw Wojskowych, przyczem towary iść winny na potrzeby ogólne inwalidzkie a osiągnięty po likwidacji kapitał na fundusz zasiłkowy inwalidów, wdów i sierot I Korpusu Polskiego.

Wypłata wkładów członkowskich ma być dokonana w walucie markowej, licząc rubla za markę. W celu wykonania powyższej uchwały, zebranie wyłoniło komisję likwidacyjną kooperatywy „Żołnierz Polski" I Korpusu Polskiego, złożoną z pp. Dr. Kazimierza Łubieńskiego, Wacława Znajdowskiego i Stanisława Zielińskiego. Wobec powyższego niniejszem podaje się do wiadomości publicznej, że obecni na zebraniu w dniu 2 lutego zrzekli się swoich wkładów członkowskich dla zwiększenia funduszu inwalidzkiego i polecili komisji likwidacyjnej

w terminie 3-miesięcznym od daty niniejszego ogłoszenia przeprowadzić ostateczną likwidację kooperatywy.

Adres komisji likwidacyjnej: Warszawa, Czackiego 6.

Wydział Opieki Społecznej Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wydział Prasowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych komunikuje, że sprawa zajść w Radomiu została zobrazowana w prasie nieściśle. Na podstawie śledztwa i sprawozdań urzędowych stwierdzić należy, że miejscowe organy bezpieczeństwa publicznego uczyniły wszystko, aby zapewnić ludności miasta bezpieczeństwo i że rozporządzenia Komendy Milicji okazały się celowe.

Z Ministerstwa Skarbu.

Potrzeba zasilenia Skarbu Państwa nowemi wpływami pieniężnemi dla uzyskania środków na pokrycie stale wzrastających wydatków Państwa, oraz wzgląd na jednomyślną opinję społeczeństwa, domagającą się opodatkowania nadzwyczajnych zysków lub dochodów, osiągniętych w latach wojennych, skłoniły Rząd do wprowadzenia Dekretem Naczelnika Państwa podatku od zysków wojennych. Wprowadzenie tego podatku przedstawia się, bez potrzeby bliższego uzasadnienia, jako najbardziej usprawiedliwione, gdyż słuszność wymaga, aby ci, którzy wskutek wojny osiągnęli nadzwyczajne zyski lub dochody, przyczyniali się w odpowiednio wyższym stosunku, niż inni współobywatele, do pokrycia wzmożonych wskutek wojny potrzeb Państwa.

Podstawę wymiaru tego podatku, któremu podlegają wszystkie osoby fizyczne i prawne, stanowią tylko **nadwyżki** zysków lub dochodów, osiągniętych w latach wojennych od pierwszego sierpnia 1914 r. do końca roku 1918, o ile przekraczają przeciętny normalny zysk lub dochód z lat pokojowych i to **dopiero wtedy**, jeżeli przy towarzystwach sprawozdawczych ta nadwyżka zysku przekracza 10,000 mk., względnie 15,000 kor., zaś przy innych podmiotach podatku, jeżeli nadwyżka dochodu wynosi ponad 4,000 mk. (6,000 kor.).

Podatkiem od zysków wojennych będą zatem obłożone przeważnie tylko zyski oraz dochody wyższe z pominięciem małych.

Stawka podatku od tutejszo-krajowych towarzystw sprawozdawczych jest zastosowana do wysokości nadwyżki zysku, wyrażonej w stosunku procentowym do kapitału zakładowego, i wynosi od 10% do 60% tej nadwyżki zysku, przyczem jednak tę nadwyżkę opodatkowuje się stopniowo, tak, iż pełnych 60% wymierza się dopiero od części nadwyżki, przenoszącej 30% kapitału zakładowego.

Dla wymiaru podatku przy zagranicznych towarzystwach sprawozdawczych i wszystkich innych podmiotach podatku miarodajną jest absolutna wysokość nadwyżki zysku lub dochodu wedle skali postępowej, która wynosi dla zagranicznych towarzystw od 15 do 65%, a dla innych podmiotów podatku od 5 do 70% nadwyżki zysku lub dochodu, opodatkowanej również stopniowo, tak, że najwyższy podatek pobiera się dopiero od nadwyżki zysku ponad 100,000 mk. (150,000 kor.), względnie od nadwyżki dochodu ponad 1,000,000 mk. (1,500,000 kor.).

Wymiar podatku dla towarzystw sprawozdawczych uskutecznia wydelegowana przez Ministerstwo Skarbu władza skarbowa 1 instancji, zaś dla innych podmiotów podatku okręgowe Komisje, złożone w połowie z wybranych a w połowie z mianowanych członków.

* * *

Rząd polski, przejąwszy w listopadzie 1918 r. administrację skarbową, musiał ze względów czysto technicznych utrzymać zasadniczo w mocy dotychczasowe ustawy skarbowe okupantów. Na gruntowną reformę nie było czasu, nadto brak było należycie wyszkolonego personelu i Ministerstwo Skarbu zdawało sobie zresztą sprawę z tego, że reforma ta może i winna być przeprowadzoną jedynie tylko przy współudziale Sejmu. Zresztą nie wolno było rządowi wobec stanu finansów państwowych i wzmagających się z dnia na dzień wydatków na obronę kraju i na organizację państwa zrezygnować z żadnego z dotychczasowych źródeł dochodu.

Te powody skłoniły rząd do utrzymania w mocy także poboru podatku majątkowego. Ponieważ jednak rozporządzenie okupacyjne (rozp. J.-G. W. z 15 sierpnia 1917 Nr. rozp. 367) o podatku od majątku obowiązywało dotąd tylko w b. okupacji niemieckiej, należało ze względów słuszności, a w szczególności z uwagi na zasadę jednolitego i równomiernego rozkładu ciężarów podatkowych na wszystkich obywateli państwa, nakazać pobór tego podatku także na pozostałych obszarach polskich b. zaboru rosyjskiego i to począwszy od 1 kwietnia 1917 r., t. j. od czasu obowiązywania powyższego rozporządzenia w b. okupacji niemieckiej.

Zrównanie wszystkich ziem polskich b. zaboru rosyjskiego pod względem obowiązku opłaty podatku od majątku jest także i z tego względu wskazane, że da w rezultacie dokładną regestrację majątków i źródeł dochodów, a tem samem ułatwi w znacznej mierze wprowadzenie ogólno-państwowego podatku dochodowego, owego najidealniejszego podatku nowoczesnego, który wedle zamierzeń rządu będzie pobierany w miejsce podatku majątkowego już począwszy od 1920 roku.

Licząc się z tym terminem, jakoteż chcąc władzom wymiarowym dać możność jaknajrychlejszego przeprowadzenia dość złożonych prac przygotowawczych celem poboru podatku od majątku oczywiście jeszcze w roku 1919, nie mógł rząd czekać na uchwalenie odnośnej ustawy przez Sejm, który w pierwszym zwłaszcza czasie będzie się musiał zajmować sprawami ogólnemi, w szczególności konstytucyjnemi.

Wyłuszczone wyżej motywy zniewoliły rząd do wydania dekretu w przedmiocie podatku majątkowego.

Dekret ten utrzymuje naogół w mocy — pomijając drobne zmiany stylistyczne — przepisy merytoryczne dotychczasowego rozporządzenia niemieckiego, wprowadza jedynie podwyżkę stopy podatkowej, spowodowaną względami na obecne potrzeby Skarbu państwa. Nadto przepisy o postępowaniu przystosowano do zmienionych warunków.

Moc obowiązująca tego dekretu jest co do czasu o tyle ograniczona, że w myśl art 53 podatek może być pobrany na podstawie tego dekretu jedynie tylko na rok podatkowy 1919.

Wreszcie dekret ten przywraca pobór podatku od nieruchomości miejskich, jako podatku państwowego na obszarze b. okupacji niemieckiej. Zarządzenie to było konieczne ze względu na istotnie zmienione stosunki najmu, stan finansów państwowych i fakt poboru tego podatku na obszarze b. okupacji austro-węgierskiej, nadto z uwagi na to, że byłoby to zupełnem spaczeniem systemu podatkowego, gdyby tak ważny podatek przychodowy nie był przez państwo pobierany.

Z Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W myśl rozporządzenia p. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 stycznia 1919 r. wszelkie zapasy bielonej wikliny winny być zgłaszane w Wydziale Surowców Wojennych — Oddział Drzewa, Bielańska 10.

Z Ministerstwa Aprowizacji.

Wydział Prasowy Ministerstwa Aprowizacji komunikuje:

Pośród artykułów najniezbędniejszych dla szerokich mas ludności nafta jest jednym z ważniejszych i okoliczność ta była dostatecznym powodem, aby stała się objektem najwyuzdańszej spekulacji. Orgja spekulacyjna na ten artykuł zdaje się przeszła wszelkie możliwe granice: posiadamy dokładne wiadomości, że w niektórych miejscowościach sprzedawano jeszcze przed trzema tygodniami naftę po mk. 10,— za kwaterkę. Aby położyć skuteczną tamę takiemu wyzyskowi, Ministerstwo Aprowizacji ujęło akcję zaopatrywania ludności w naftę w swoje ręce i poleciło Państwowemu Urzędowi Zakupów Artykułów Pierwszej Potrzeby nabyć odpowiednie ilości nafty w rafinerjach galicyjskich, oraz zorganizować sprzedaż jej na całym obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Pragnąc jaknajskuteczniej i najszybciej przeprowadzić akcję sobie powierzoną. Państwowy Urząd Zakupu Art. P. P. uznał za właściwe użyć do technicznego wykonania podziału instytucji, która miała za sobą wieloletnie doświadczenie i przedstawiała finansowo odpowiednie gwarancje, i w tym celu zawarł z firmą B-ci Nobel umowę, na mocy której firma ta zobowiązała się magazynować naftę, będącą własnością P. U. Z. A. P. P. w tych miejscowościach, gdzie tego zażąda Ministerstwo Aprowizacji, i wydawać tę naftę na rachunek Urzędu instytucjom, kooperatywom, organizacjom i związkom, które będą upoważnione przez Ministerstwo Aprowizacji do detalicznego handlu naftą.

W przewidywaniu możliwych zasadniczych zmian w handlu naftą, ewentualnie wprowadzenia monopolu naftowego, Państwowy Urząd Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby określił termin umowy z firmą B-ci Nobel tylko do 1-go czerwca b. r.

Wobec krytyki, jakiej nie szczędzą niektóre organy prasy polskiej z racji zawarcia powyższej umowy, wysuwając bezpodstawne zarzuty, jakoby umowa miała zagrażać rozwojowi polskiego przemysłu lub też nazywając ją szkodliwym układem i podejrzaną tranzakcją, ustanawiającą monopol handlowy, oddany obcemu przedsiębiorcy, podrażający ceny artykułów pierwszej potrzeby, Ministerstwo Aprowizacji uważa za konieczne wyjaśnić, że:

1) Zakup i sprzedaż hurtowa nafty faktycznie pozostaje w rękach Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby,

2) firma B-ci Nobel jest tylko odpowiedzialnym magazynierem, składnikiem nafty, pozostającej własnością Państwowego Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby do chwili sprzedania jej detalistom i funkcje firmy ograniczają się do: przelania dysponowanej przez Urząd nafty z cystern do rezerwuarów, przechowania w rezerwuarach, przelewu z rezerwuaru do beczek i oddania tym odbiorcom, którzy będą wskazani przez organy Ministerstwa Aprowizacji, oraz do pobrania i zainkasowania dla Urzędu należności za wydaną naftę według ściśle określonych cen.

3) Za powyższą czynność firma B-ci Nobel otrzymuje wynagrodzenie w wysokości mk. 6.— od stu kilogramów, czyli około 2½ fen. od funta, przyjmując na swój rachunek możliwe przy rozlewie manco na składach.

4) Cała ta sprawa nie ma żadnego związku z przemysłem.

Powyższe wyjaśnienia w dostatecznej mierze wyświetlają sprawę, którą tak gorliwie zajęła się prasa, i jako rzeczowy komentarz do powyższego możemy zakomunikować, że już dziś w Warszawie i we wszystkich miastach powiatowych dzięki podjętej akcji i umowie z firmą Nobel nafta jest sprzedawaną w handlu detalicznym przez kooperatywy, związki kupców i Wydziały Zaopatrywania po 50 fen. za funt, t. j. po cenie, o jakiej już oddawna zapomnieliśmy.

* * *

Wydział Prasowy Ministerstwa Aprowizacji komunikuje:

Na skutek pomieszczonego w niektórych pismach tekstu memorjału Wydziału Zaopatrywania miasta do Ministerstwa — należy następujące sprawy oświetlić: nierównomierna dostawa mąki dla Wydziału Zaopatrywania spowodowana była złą dostawą zboża ze strony producentów, Ministerstwo zmuszone było w końcu wyjednać dekret z dnia 29 stycznia b. r., dający Ministrowi Aprowizacji możność karania opornych producentów do 6 miesięcy więzieniem i 100,000 Mk. grzywien. Gatunek mąki jest zupełnie taki sam, jak za czasów okupacji; ze względu na brak zapasów Ministerstwo nie było w możności obniżyć stopnia przemiału. Na terenie całego Królestwa obowiązuje dotychczas przemiał mąki żytniej na 99%. Obniżenie stopnia przemiału będzie możliwe dopiero po nadejściu znaczniejszych ilości mąki z transportów amerykańskich.

Niektóre miasta i powiaty wyłamały się z pod rozporządzeń Ministerstwa i stosowały niższy stopień przemiału — obecnie jednak, po ujawnieniu tych faktów, Ministerstwo nakazało powtórnie podnieść stopień przemiału i nakaz ten został wykonany.

Trudności w regularnem dostarczaniu Wydziałowi Zaopatrywania mąki spowodowane są, jak to wyżej wspomniano, przez skąpe dostawy oraz przez niedomagania komunikacyjne, jak również i przez strajki, które stale wybuchają bądź w magazynach, bądź też w młynach i uniemożliwiają normalną pracę. Ministerstwo w najbliższej przyszłości dostarczać będzie Magistratowi zboże, uwzględniając wszystkie dezyderaty Wydziału Zaopatrywania.

Co się tyczy sprawy zaopatrywania miasta prawidłowo i w dobre gatunki węgla — to, jak to już niejednokrotnie zaznaczono, nie jest to od Ministerstwa uzależnione, lecz od Państwowej Centrali Węglowej. Ani sprawy ekspedycji węgla z Zagłębia, ani też rozdział zamówień pomiędzy kopalnie nie leży w kompetencji Ministerstwa, lecz wspomnianego wyżej urzędu.

W sprawach cukru — dodać należy, że żądaniom Wydziału Zaopatrywania stało się już zadość; i podatek skarbowy od cukru dla miasta obniżony został nie o 20 Mk., jak to proponował Magistrat, lecz o 33 Mk. na 100 kg., czyli cena za 100 kg. wynosić będzie obecnie 447 Mk., a nie 480 Mk., jak było poprzednio.

Wszystkie te zarządzenia zmierzają ciągle do polepszenia sprawy aprowizacji ludności — co, łącznie z przyśpieszeniem transportów amerykańskich do kraju, jest właśnie zadaniem Ministerstwa Aprowizacji.

Z Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów ogłasza, że, stosownie do okólnika z dnia 6 grudnia 1918 r., listy miejscowe winny być opłacane markami pocztowemi narówni z innemi, t. j. po 25 f., a nie po 15 fen., jak mylnie publiczność nakleja.

DO NACZELNIKA PAŃSTWA JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO.

Sejmik powiatu Bielskiego, pierwsza po latach niewoli reprezentacja miejscowej ludności, wyraża swą wdzięczność głęboką za zaprowadzenie w powiecie Bielskim polskiej administracji państwowej.

Ufni w pomoc Rządu dołożymy sił wszystkich, aby przeciwstawić się zaborczym instynktom obcych i mocną Polskę na zasadach demokratycznych zbudować.

Z polecenia Sejmiku powiatu Bielskiego przesyłam powyższy, jednogłośnie na pierwszem zebraniu przyjęty adres.

Komisarz Rządu Polskiego na powiat Bielski:
Kazimierz Sienkowski.

Siemiatycze, dnia 21 stycznia 1919 r.

* * *

DO PREZYDENTA MINISTRÓW IGNACEGO PADEREWSKIEGO.

Sejmik powiatu Bielskiego, pierwsza po latach niewoli reprezentacja miejscowej ludności, składa Ci hołd, wielki Obywatelu i Kierowniku Rządu Polskiego. Wierzymy i ze swej strony wszystkich wysiłków dołożymy, żeby obecna, tak odpowiedzialna praca Twoja była również dla Polski owocną, jak praca dotychczasowego życia Twojego.

Wierzymy, że Polskę oprzesz na mocnych słupach, jakiemi są Lwów, Poznań, Gdańsk i Wilno, a przedewszystkiem prosimy, żebyś Wilno ratował i, łącząc na wieczne czasy z Warszawą, spełnił najistotniejsze dążenie ludności jego.

Z polecenia sejmiku powiatu Bielskiego przesyłam powyższy, jednogłośnie na pierwszem zebraniu przyjęty adres.

Kazimierz Sienkowski.

Siemiatycze, dn. 21 stycznia 1919 r.

Przewodniczący Głównej Komisji Wyborczej do Sejmu Ustawodawczego Okręgu m. st. Warszawy.

W myśl art. 89 Ordynacji Wyborczej ogłasza, że przeciwko wyborom posłów z okręgu m. st. Warszawy został wniesiony protest w terminie prawnym, i że, zgodnie z artykułem powyższym Ordynacji, wyznacza się niniejszem termin dziesięciodniowy od daty tego ogłoszenia, do wniesienia zarzutów przeciwko treści protestu.

W tym celu w ciągu powyższych 10-ciu dni protest będzie wyłożony w kancelarji Głównej Komisji Wyborczej (Senatorska Nr. 16—Gmach Ratusza), codziennie od godz. 10-ej rano do 1-ej p.p.

Przewodniczący Głównej Komisji Wyborczej:
(—) *L. Błaszkowski.*

Warszawa, dnia 13 lutego 1919 r.

PRZYJAZD MISJI ALJANTÓW DO WARSZAWY.

Misja koalicyjna przybyła do Warszawy wczoraj o godz. 6 min. 30 po poł.

Na placu przed dworcem Wiedeńskim i na drodze wiodącej do hotelu „Bristol" witała owacyjnie gości — licznie zgromadzona publiczność.

Przebieg przyjęcia był następujący:

O godz. 6-ej przybywa na dworzec Prezydent Ministrów p. Paderewski z małżonką, w otoczeniu Wice-Ministra Spraw Zagranicznych d-ra Wróblewskiego, Szefa Sekcji, d-ra Jodki i kilku innych wyższych urzędników Ministerstwa. Wraz z p. Paderewskim przybywają przedstawiciele misji angielsko-amerykańskiej z pułk. Wade'm na czele. Przybył również adjutant generała Barthelemy'ego, porucznik Lamarque.

Na dworcu znajduje się kilkudziesięciu wyższych oficerów, w tem, w imieniu Naczelnika Państwa, adjutant generalny major Kasprzycki i dwaj oficerowie łącznikowi, podporucznicy: Śliwiński i Olszamowski.

Pociąg, wiozący misję, wjeżdża powoli na dworzec. Muzyka strażacka gra: „Jeszcze Polska nie zginęła". Z pierwszego wagonu wychyla się sympatyczna postać generała Barthelemy'ego. Publiczność wznosi okrzyk: „Niech żyje Francja". Generał i towarzyszący mu oficerowie salutują.

W ostatnich trzech wagonach, które idą wprost z Paryża, znajduje się ambasador Noulens i reszta misji. Wychodzącego z wagonu ambasadora i towarzyszącą mu małżonkę wita p. Paderewski, pani Paderewska zaś wręcza kwiaty pani Noulens.

Następuje dłuższa scena przedstawiania się wszystkich przybyłych. Pułk. Wade wita się serdecznie ze swymi kolegami. — Przedstawiają się i meldują oficerowie polscy. Rozlegają się entuzjastyczne okrzyki: „Niech żyje Ententa"; orkiestra gra Marsyljankę.

Przy dźwiękach muzyki i okrzykach publiczności przechodzą przybyli do salonu, gdzie znajduje się delegacja miejska, delegacje stowarzyszeń.

Tutaj wita gości w serdecznych słowach (po francusku) p. Paderewski:

MOWA P. PADEREWSKIEGO.

„Bądźcie pozdrowieni na tej odwiecznej polskiej ziemi. Stara nasza stolica, Warszawa, cieszy się i odmładza waszem przybyciem. Przysyła Was nam Francja droga, szlachetna; majestatyczna, godna Wielka Brytanja; piękne i sławne Włochy; przysyłają Was nam ofiarne, wspaniałomyślne Zjednoczone Stany.

Po dwakroć bądźcie pozdrowieni!

Kraj nasz jest w stanie wojennym. Ucierpiał wiele, bo walczyć musi, jako i dawniej walczył, sam jeden przeciwko wielu wrogom.

Obawiam się, że wygody, które Wam dać możemy, nie będą na wysokości tych, do których przyzwyczajeni jesteście w krajach Waszych, zwycięskich, szczęśliwszych.

Ofiarujemy Wam natomiast serca nasze całe, serca wdzięcznością przejęte za odwagę, której nam Wasz przyjazd dodaje, za nadzieję, która nam przewodniczy.

Przedstawiciele tak godni państw potężnej Ententе'y, strażniczki wiernej cywilizacji, sprawiedliwości, wolności, orędowniczki ludzkości, w imieniu Rządu Polskiego mam zaszczyt wielki Was tu powitać.

Na zakończenie P. Prezydent Paderewski zwrócił się z ciepłemi słowami do pani Noulens, oświadczając, między innemi, że jest ona przedstawicielką francuskich szlachetnych uczuć kobiecych.

Z kolei, imieniem miasta, przemawia prezes Rady Miejskiej, p. I. Baliński.

W ciepłych, serdecznych słowach odpowiada ambasador p. Noulens. Mówi z dużym temperamentem.

Raz poraz rozlegają się oklaski, któremi publiczność przerywa mowę p. Noulens'a.

MOWA AMBASADORA P. NOULENSA.

„Jesteśmy wzruszeni do głębi przyjęciem, które nam tu zgotowano. Łączą nas przecież wspomnienia przeszłości. Tyrani, którzy chcieli, abyście wykreślili z pamięci waszą ojczyznę, są dzisiaj słabi — są powaleni. Jesteśmy sprzymierzeńcami nietylko od dnia dzisiejszego — jesteśmy nimi i od wczoraj. Przedzierali się do nas ci z Was, którzy chcieli walczyć razem z nami. Reszta pozostała sercem z nami. Między Francją a Polską była zawsze pewna łączność. **Możecie liczyć na pomoc aljantów.**

„Dla nas widok odradzającego się Państwa Polskiego będzie niezapomniany. Zaczyna się dla nas wszystkich nowa era".

Na zakończenie p. Noulens zwrócił się do Polek, które też obok swych mężów i synów spełniają obowiązek w odbudowie Polski.

Po przemowie ambasadora Noulens'a, generał Nissel wzniósł w języku polskim okrzyk: „Niech żyje Polska"!

Po chwili opuszczają wszyscy salon, na drzwiach którego widnieje powitalny napis: **„Aux alliés libérateurs"** (Sprzymierzeńcom — oswobodzicielom).

Wychodzą z dworca gen. Barthelemy wraz z generałami: Niessel (Francja), Cartin de Wiart (Anglja), Kernan (Ameryka), Romei-Longhen (Włochy). Generałom przedstawia się generał Sosnkowski, jako dowódca warszawskiego okręgu wojskowego, poczem przedstawia pułkownika Zawadzkiego, komendanta miasta i podpułkownika Fabrycego. Orkiestra gra: „Jeszcze Polska nie zginęła". Generałowie salutują. Kompanja prezentuje broń.

Gen. Barthelemy przechodzi wzdłuż szpaleru wojska. Dowodzący kompanją porucznik Rozecki składa raport generałowi francuskiemu po polsku.

„Merci bien" — odpowiada życzliwie generał, poczem woła zupełnie dobrą polszczyzną:

„Niech żyje Polska". Okrzyk ten podchwytują nieprzebrane tłumy publiczności, wołając: „Niech żyje Francja".

Orkiestra gra Marsyljankę, a następnie hymn angielski.

Generalicja państw koalicyjnych ustawia się wraz z wyższymi oficerami polskimi po lewej stronie dworca. Odbywa się defilada. Postawa wojska, szczególniej ułanów, budzi zachwyt wśród generałów. Wyrażają głośno swe uznanie.

Oddziały wojska udają się Alejami Jerozolimskiemi do Nowego Świata.

Do automobilów wsiadają członkowie misji. W pierwszym jedzie p. Noulens, p. Paderewski i sir Howard. Publiczność urządza gorącą owację. Sunie zwolna sznur samochodów Alejami, Nowym Światem i Krakowskiem Przedmieściem. Przez całą drogę goście koalicyjni są przedmiotem entuzjastycznej manifestacji na cześć państw Ententy.

Publiczność witała również gorącemi oklaskami jadących ułanów, wołając: „Niech żyją ułani polscy"!

Po upływie pół godziny goście stanęli w Bristolu, przed którym tłumy długo wiwatowały.

* * *

Skład misji koalicyjnej. W skład przybyłej wczoraj do Warszawy „Misji międzykoalicyjnej w Polsce" („Mission interalliée en Pologne") wchodzą:

Z Francji:

P. Noulens, ambasador, pani Noulens, generał Niessel, p. Grenard, konsul generalny (pozostał w Cieszynie), kapitan Gallaud, attaché marynarki, hr. de Robien, sekretarz ambasady, pułk. de Montmarin, podpułk. Vicaire, p. Józef Noulens, p. de Fradel, komisarz marynarki, kapitan de Suzanet, dr. Zieliński, tłumacz Duchene, p. Trouve (Agencja Havasa).

Misja generała Barthelemy:

Generał Barthelemy, pułkownik Smith, porucznik dowódca Rawling. R. N. major Deletoille, major Fordhan, porucznik Lamarque.

Z Anglji:

Sir Esme Howard, generał Cartin de Wiart, pułk. Hammond, major King, pułk. Colson (pozostał w Cieszynie), kapitan Maule, p. Kennedy, kapitan Carnons Williams, kapitan Leveson Gover, p. Fleury.

Ze Stanów Zjednoczonych:

P. Lord, generał Kernan, kap. Ewell, dr. Arctowski, kapitan English, kapitan Work, p. River, p. Bass, przedstawiciel prasy amerykańskiej, por. Lucenay, p. Coolidge, p. Dubose. Dwaj ostatni pozostali w Cieszynie.

Z Włoch:

P. Montagna, ambasador, generał Romei, kapitan Pallavcini, por. Romei-Longhe-Longhena, podpułk. Stabile, kapitan Ventuna, p. Antonelli (Agencja Stefani).

Życie sejmowe.

Na konwencie senjorów.

Konwent senjorów obradował wczoraj w dalszym ciągu nad projektem regulaminu sejmowego.

Poszczególne paragrafy wywołały ożywioną dyskusję. Niektóre z nich na posiedzeniu wtorkowem odrzucono całkowicie, niektóre zaś przyjęto ze zmianami lub wstrzymano się co do nich z powzięciem ostatecznej decyzji.

I tak odrzucono paragraf 3-ci (o podziale posłów na 7 wydziałów, w celu sprawdzenia mandatów), par. 4-ty (o sposobie sprawdzania mandatów

na posiedzeniach wydziałów), par. 5-ty (o uchwałach wydziałów).

Wstrzymano natomiast decyzję co do paragrafu 6-go (o zwołaniu drugiego posiedzenia Sejmu i wyborze prezydjum).

Zmian dokonano w paragrafie 7-ym (tajność posiedzeń uchwala się na żądanie prezydjum, rządu lub 50-ciu posłów), w paragrafie 10-ym (wybory marszałka odbywają się drogą głosowania tajnego), w par. 11-ym (Izba wybiera zastępców marszałka w liczbie 5 i sekretarzy w liczbie 6). Zmieniono dalej paragraf 17, traktujący o prawomocności uchwał co do wyborów. Paragraf 20-ty w zmienionej przez konwent redakcji brzmi: Wniosek może być przyjęty do porządku dziennego, kiedy uzyska poparcie 15 posłów.

Zmieniono dalej par. 27-my. Brzmi on obecnie: Jeżeli liczba mówców przekracza 10-ciu, marszałek po 10-ej mowie ma prawo zarządzenia mówców generalnych „za" i „przeciw"; jeżeli liczba przekracza 15-tu, to marszałek obowiązany jest taki wybór zarządzić, o ile Sejm nie uchwali, że pragnie wysłuchać dalszych mówców.

Co do interpelacji, to przyjęto, że powinny one mieć podpisy przynajmniej 15 członków i marszałek powinien umieścić je na porządku dziennym nie później, niż po upływie miesiąca.

Zmieniono dalej par. 50 (głosowanie odbywa się przez powstanie z miejsc) i par. 51 (wnioski o głosowanie imienne wymagają poparcia przynajmniej 50 posłów).

Par. 55 w proponowanej przez konwent senjorów redakcji brzmi: Zebrania komisji są prawomocne w obecności przynajmniej połowy członków.

Zaznaczyć jeszcze należy, że uchwalony par. 8-y przewiduje, iż w Sejmie używać można jedynie języka polskiego, zaś par. 67 przyznaje marszałkowi prawo rozporządzać oddziałem wojska, przeznaczonym na służbę w gmachu Sejmu w sile, określonej przez prezydjum.

Po południu od godz. 4-ej obradował konwent senjorów w dalszym ciągu pod przewodnictwem tymczasowego przewodniczącego sejmu Ferdynanda ks. Radziwiłła. Na posiedzeniu obecny był minister spraw wewnętrznych p. Wojciechowski.

Po ukończeniu obrad i głosowania nad regulaminem zastanawiano się nad sprawą dopuszczenia do Sejmu dalszych przedstawicieli zaboru pruskiego.

Z powodu spóźnionej pory (godz. 11 m. 15 w.) odroczono decyzję do dzisiaj z tem, że dziś przed południem kluby polityczne rozważą raz jeszcze tę sprawę i udzielą swym reprezentantom w konwencie pełnomocnictw co do głosowania nad wnioskami.

O godz. 3-ej po południu zbierze się konwent senjorów na dalsze obrady.

W końcu uchwalono, że drugie posiedzenie plenarne odbędzie się w piątek, t. j. jutro, o godz. 4-ej po południu.

Na porządku dziennym: sprawa regulaminu, ukonstytuowanie się Sejmu i wybór poszczególnych komisji, a więc ewentualnie i wybór komisji prawnej, która rozstrzygnąćby miała o dopuszczeniu przedstawicieli W. K. Poznańskiego do Sejmu.

Sejmowy Związek narodowo-ludowy.

Liczba członków sejmowego Związku narodowo-ludowego wzrosła z 96 do 108.

Do Związku sejmowego narodowo-ludowego należą: Adam Ernest, Gabrjela Balicka, ks. Edward Bieńkowski, Józef Bieliński (Zj. nar.), Stefan Bochenek (Zj. nar.), Michał Bojanowski, Stanisław Brun, Franciszek Buczny, Jan Chadrys, Stanisław Chaniewski, ks. Władysław Chrzanowski, Adam Cieśla, Władysław Dębski, dr. Edward Dubanowicz (Zj. nar.), Stefan Falkowski (Zj. nar.), Antoni Gałka, Ludwik Gdyk, dr. Stanisław Głąbiński, Ignacy Goralski (Zj. nar.), Stanisław Grabski, Władysław Grabski, Józef Gradowski, Jan Godek, Jan Gumowski, Antoni Harasz, Wojciech Idziak (Zj. nar.), Władysław Jabłonowski, Tomasz Jakubowski, Michał Janeczek, ks. Zygmunt Kaczyński, Ignacy Kamiński, ks. Wojciech Kłos, Wojciech Korfanty, Józef Kotas, Konstanty Kowalewski, Michał Kruczyński, Ignacy Krężel, Józef Kwasek, Błażej Krzywkowski, Władysław Kwiatkowski, ks. Józef Kurzawski, Andrzej Kuśmierczyk, ks. Józef Lubolski, ks. Kazimierz Lutosławski, Juljan Zaleda, Jan Zukota, Andrzej Maj, St. Jan Majewski, Bronisław Malewski, Michał Marek, Antoni Marylski, Franciszek Mazur, Antoni Mizera, Adam Mieczkowski, Karol Mierzejewski, Kazimierz Mystkowski, Władysław Niewinowski, ks. Marceli Nowakowski, Józef Orzechowski, Michał Ostrowski, Edward Paczuski, Antoni Piotrowski, Józef Piotrowski, Witold Pôklewski, Tadeusz Puławski, Antoni Rannitowski, Henryk Radziszewski, Stefan Rottermund, Aleksander Rosset, Walenty Równicki, Jan Rudnicki, Mieczysław Rudnicki, Antoni Rząd, Szczepan Sawicki, Zygmunt Seyda, Władysław Serwatowski, Władysław Seyda, Władysław Skup, Leopold Skulski, Aleksander Hurobek, Stefan Sołtyk, Roman Srotha, ks. Stanisław Suliński, ks. Stanisław Sobolewski, ks. Kazimierz Sybulski, Adolf Suligowski, Witold Staniszkis, Stanisław Szymański, Juljan Szymborski, ks. Antoni Stychel, Swatowski, Stanisław Szperna, Teodor Szybiłło, Tadeusz Tabaczyński, Leonard Tarnowski, ks. arc. Teodorowicz, Wojciech Trąmpczyński, Dominik Tubuj, Stanisław Włodek, Mikołaj Wojtan, Michał Wikleński, Ryszard Wojdaliński, ks. Bolesław Wróblewski, Jan Załuska, Jan Zamorski, Ignacy Załęski, Jan Zyskowski, Aleksander Żebrowski.

Wśród stronnictw.

Do Koła poselskiego Polskiego Zjednoczenia ludowego wchodzą: ks. Wacław Bliziński, Jan Brodziuk, Adam Cieśla, ks. Stanisław Dziennicki, Jan Hadryś, Ignacy Imiłkowski, Witold Kamieniecki, Józef Krysztoporski, Andrzej Uśmierek, ks. dr. Józef Lubelski, Piotr Majcher, dr. Antoni Matakiewicz, Marja Moczydłowska, Leonard Mrożowski, Juljan Mąkolski, Józef Ostachowski, Szczepan Piechota, Jan Potoczek, ks. Zygmunt Sędzimir, ks. Szczęsny Starkiewicz, Andrzej Snieguła, Stanisław Staszyński, Wincenty Szymczak, Jan Szyszkowski, Franciszek Tylman, Wojciech Ulewicz, Józef Walisiak, Teofil Wojda i Antoni Zalewski.

Zarząd klubu stanowią: Ostachowski, prezes, ks. Starkiewicz i Potoczek, wiceprezesi, Moczydłowska i Mrozowski — sekretarze.

W skład komisji parlamentarnej weszli: Ostachowski, Kamieniecki i Lubelski.

Do grupy bezpartyjnej (b. konserwatystów galicyjskich) należą: Dawid Abrahamowicz, Jerzy hr. Baworowski, dr. Bron. Dembiński, dr. Alfred Halban, Bronisław Osuchowski, dr. Ignacy Steinhaus, Kazimierz Wysocki.

Do grupy mieszcz.-demokratycznej należy Jan Kanty Fedorowicz.

Do grupy demokratycznej należą: Jan Kleski, dr. Henryk Kolischer, dr. Natan Loewenstein, Edmund Rauch.

Kronika polityczno-społeczna.

Wybory do Rady Miejskiej a żydzi. Wczoraj odbyło się zebranie w sprawie bloku sjonistów, ludowców, demokratów i rzemieślników żydowskich przy wyborach do Rady Mejskiej. Główną formułą bloku jest: „obrona interesów kulturalno-religijnych i społeczno-ekonomicznych ludności żydowskiej w ramach autonomji narodowej.

Tow. opieki wojennej. Coraz szersze kręgi zatacza praca Tow. Opieki Wojennej i rezultaty pracy wszystkich sekcji są już widoczne i bardzo dodatnie.

Do sekcji Szwalni Towarzystwa Opieki Wojennej przystąpiło Koło Akademiczek, by wspólnie ciężary ponosić i młodemi siłami pracę w tej wyjątkowo ważnej sekcji poprzeć.

Rozporządzenie Naczelnika M. M. Wobec częstych skarg ze strony publiczności o niezwracanie przez właścicieli pralni powierzonej im do prania bielizny, jakoby wskutek kradzieży lub zamiany osobie innej, Naczelnik M. M. polecił pp. komisarzom przyjmować dochodzenie i sprawy kierować następnie do Sądów Pokoju z oskarżeniem właściciela pralni z art. 574 kod. kar. Również zauważono, że pralnie nie stosują się do godzin obowiązujących i często są otwarte w porze nocnej. Na winnych wykroczeń sporządzane będą odnośne protokuły i kierowane do Sekcji III M. M.

Naczelnik M. M. polecił pp. komisarzom sporządzić wykaz wszystkich bram domów przechodnich, znajdujących się w obrębie poszczególnych komisarjatów i w ciągu dni 7 przesłać do Sekcji I M. M.

Kurs dla rachmistrzów. Związek Rewizyjny polskich stowarzyszeń rolniczych, Warszawa, Kopernika 30, dążąc do ożywienia działalności stowarzyszeń pożyczkowych ziemi łomżyńskiej, urządza w Łomży w lokalu Towarzystwa Włościańskiego, Nowy Rynek 10, w dniach od 25 do 28 lutego r. b. czterodniowy kurs dla rachmistrzów stowarzyszeń pożyczkowych.

Kurs ma na celu zaznajomienie rachmistrzów z zasadami prowadzenia rachunkowości i gospodarki stowarzyszenia, a w szczególności prawidłowego zestawiania bilansów.

Kurs będzie bezpłatny; koszty utrzymania ponoszą kursiści.

Na zakończenie kursu, 28 lutego o godzinie 10 rano, w tymże lokalu odbędzie się zebranie Członków Zarządów i Rad Nadzorczych, w celu omówienia głównych zadań stowarzyszeń pożyczkowych, oraz zasad ich gospodarki.

Nabożeństwo żałobne. Wczoraj o godz. 10 i pół rano w kościele św. Krzyża odbyło się uroczyste nabożeństwo za dusze poległych oficerów i żołnierzy I-go korpusu wschodniego: porucznika 5 p. p. Zdzisława Zabłockiego, komendanta związku broni na II dywizję, poległego pod Uszą; Jana Litauera, komendanta związku broni na III dywizję, rozstrzelanego w Smoleńsku. Komendanta sztabu III dywizji, porucznika Zygmunta Mosiewicza, komendanta P. O. W. na III dywizję, zmarłego w drodze na Murman, porucznika artylerji Antoniego Gielniewskiego, sędziego śledczego przy prokuratorze korpusu, zastępcę kierownika wydziału prasowego, poległ. w nocy rozbrojenia korpusu; rotmistrza I-go pułku ułanów krechowieckich, Bronisława Romera, rozstrzelanego w drodze na Murman, związkowca, porucznika kompanji saperskiej przy I-ej dywizji strzelców, Bernarda Łubieńskiego, rozstrzelanego w drodze na Murman, związkowca.

Uroczystą mszę żałobną przed przybranym zielenią katafalkiem odprawił ksiądz Skimborowicz. W kościele zebrała się spora liczba osób, przeważnie młodzieży, przybyły również liczne delegacje stowarzyszeń kobiecych, w prezbiterjum zajęli miejsca wyżsi wojskowi.

Podczas nabożeństwa kwestowano przy dwóch stolikach na rzecz żołnierzy polskich.

Niech każdy przeczyta i dobrze sobie zapamięta!

W Polsce nieproduktywnie spoczywają miljardy. Tymczasem wartość pieniędzy stale się zmniejsza. Każdy posiadacz pieniędzy osobiście najlepiej się przekonał, ile już stracił. Im dłużej trzyma je w ukryciu, tem więcej traci. Natomiast kupując asygnaty polskiej pożyczki państwowej, dobrze zarabia i jednocześnie pomaga Ojczyźnie w Jej ciężkiem obecnem położeniu.

Czyż słowa te nie powinny przekonać wszystkich posiadaczy pieniędzy, że najkorzystniejszą ich lokatą jest polska pożyczka państwowa?

W najlepiej więc zrozumianym interesie własnym i narodowym nie należy zwlekać z kupowaniem asygnat polskiej pożyczki państwowej, tembardziej, że każdy, zasilając w ten sposób skarb państwa, zapewnia bezpieczeństwo granic Polski, przyczynia się do Jej potęgi i stwarza sobie pomyślniejsze warunki bytu.

TELEGRAMY.

Komunikat sztabu generalnego.

Warszawa, 12 lutego (PAT). — Grupa gen. Listowskiego: Dnia 10 b. m., o godz. 10-ej rano, ułani z 5-go i 2-go pułku zajęli Kobryń. Sztab ukraińskiej dywizji rozbrojono. Rosyjska drużyna oficerska oddała się pod rozkazy dowództwa polskiego, wyrażając chęć wspólnej walki przeciw bolszewikom i przekazała do dyspozycji Rządu Pol. 1000 karabinów, 150,000 nabojów, 8 karabinów maszynowych i 3 miotacze min. Zajęto kasę ukraińską. Patrole nasze dotarły do Janowa (70 kil. na wschód od Kobrynia).

Wołyń: 1-szy szwadron 1-go pułku szwoleżerów, pod dowództwem porucznika Skrzyńskiego-Kmicica, oczyścił z band i ubezpieczył linję kolejową Kowel-Zabłocie.

Galicja wschodnia. Grupa generała Romera: Artylerja nieprzyjacielska ostrzeliwała pociąg pancerny w drodze z Uhnowa do Bełżca.

Grupa generała Rozwadowskiego: Pod Lwowem spokój. Żywa akcja wywiadowcza przed odcinkiem pułkownika Kulińskiego.

Oddziały z grupy pułkownika Sikorskiego oczyściły od nieprzyjaciela Wielkopole, Malczyce i Porzecze Janowskie. W Drozdowicach zaatakował silniejszy patrol naszą placówkę. Przyjęty ogniem, cofnął się.

Śląsk Cieszyński: Czesi umacniają swoje pozycje i przegrupowują swoje wojsko przed naszym frontem.

W zastępstwie szefa sztabu generalnego:

Haller, pułkownik.

Położenie we Lwowie.

Genewa, 12 lutego (PAT). — Komitet międzynarodowego Czerwonego Krzyża otrzymał następujący raport o położeniu we Lwowie:

Dnia 21 i 22 stycznia r. b. udało się dwu delegatom, kapitanowi Wasolo i Jerzemu Montandon, przedostać się do Lwowa. Położenie miasta rozpaczliwe. Wodociąg oddawna przerwany, ulice nieczyszczone. Najdotkliwiej brak wody odczuwają szpitale, nie mając dla chorych i rannych wody do picia. Żywności brak. Kilo wołowiny kosztuje 20 koron, wieprzowiny 30—40 kor., masła nawet 200 kor. Utrzymanie choć najskromniejsze jednej osoby kosztuje 1.000 kor. miesięcznie.

Bezrobocie na Górnym Śląsku.

Poznań. — Jak donoszą z Opola, na kopalni Donnersmarcka w Chwałowicach zastrajkowali robotnicy, żądając usunięcia „Grenzschutzu", zwolnienia z pracy łamistrajków i dostarczenia potrzebnego węgla Polsce. Również złożyli pracę górnicy na kopalni Heinitz, podczas gdy zarząd kopalni „Beaty" postanowił pracę zawiesić, ponieważ uważa warunki postawione przez robotników, jako niemożliwe do przeprowadzenia.

„Fakta dotyczące Polaków".

Gdańsk, 13 lutego (PAT). — Na Kongresie Rad robotniczo - żołnierskich Prus zachodnich podał członek wydziału wykonawczego, Grünhagen, do wiadomości zebranych następujące fakta, dotyczące Polaków: Wydział wykonawczy przejął sprawozdanie wystosowane do Rady Ludowej (polskiej), które między innemi oświadcza: W powiecie kartuskim i kościerzyńskim mają Polacy do dyspozycji 50,000 ludzi, którym tylko częściowo brakuje broni. Polacy ci oczekują na armję generała Hallera, aby przy jej pomocy obsadzić linję kolejową Gdańsk—Toruń.

Pocztę w Gdańsku szpieguje pewien urzędnik Polak, który donosi Polakom o wszystkiem, co tylko dla nich ma znaczenie.

Uchwały kobiet.

Lwów, 13 lutego (PAT). — Wczoraj odbył się w sali ratuszowej wielki wiec kobiet, na którym uchwalono szereg rezolucji. Jedna z nich żąda regularnego poboru rekruta na obszarach wszystkich ziem polskich i wycofania kobiet ze służby frontowej do służby kancelaryjnej i w formacjach pozafrontowych.

Polacy na linji Bydgoszcz.

Berlin, 13 lutego (PAT) — „Berliner Tageblatt" stwierdza, że Polacy poczynili w okolicach Bydgoszczy znaczne postępy. Na linji Piła-Bydgoszcz skierowano ruch kolejowy przez Chojnicę, albowiem Polacy ostrzeliwują tor kolejowy w kierunku Lubaszu. Polacy zajęli miejscowość Łochowo. Na południe od Bydgoszczy Polacy stoją na linji Jerzewo Dąbrówka - Tannhofen - Dobrogorzyce - Gniewkowice. Tupadły - Zelechlin - Waldersruh.

Żywność dla Niemiec.

Berlin, 13 lutego (PAT). — Zapowiedziana dostawa żywności przez Ententę dla Niemiec stała się bardzo problematyczną. Dostawa ta była uzależniona od spełnienia przez Niemcy warunków i żądań Ententy w sprawie wydania okrętów handlowych. Wobec obostrzenia żądań Ententy, nie przyszło do porozumienia w sprawie wydania okrętów, a tem samem i w sprawie dostawy żywności.

Lista strat 1 Bataljonu Warszawskiego Odsieczy Lwowa Majora Olkowskiego.

A. Straty w oficerach.

1) 3 komp. ppor. dr. Margold Mieczysław, ranny; 2) 2 komp. kpt. Zongołłowicz Eugenjusz, ranny; 3) 1 komp. por. Zajączkowski Mieczysław, ranny; 4) 4 komp. ppor. Sawczyński Henryk, ranny; 5) mjr. Olkowski Antoni, ranny; 6) 2 komp. por. Krzemiński Wacław, ranny; 7) 4 komp. ppor. Mally Walenty, ranny; 8) 1 komp. ppor. Włodarski Feliks, ranny; 9) 4 komp. ppor. Kropiński Konstanty, zmarł od ran; 10) 2 komp. ppor. Miastkowski, zmarł od ran; 11) 3 komp. por. Popow Juljusz, zmarł od ran.

B. Straty w żołnierzach.

1) Szer. Truboj Teodor, zabity; 2) szer. Noga Teodor, ranny; 3) szer. Prusik Bronisław, ranny; 4) szer. Woźniakowski Władysław, ranny; 5) sierż. Iwański Jan, ranny; 6) szer. Guzowski Jan, ranny; 7) szer. Zarychczyński Jan, zabity; 8) szer. Baryła Władysław, zabity; 9) szer. Berdowski Czesław, kontuzjowany; 10) szer. Fogel Józef, ranny; 11) szer. Szafrankowski Jan, ranny; 12) szer. Mieczkowski Czesław, ranny; 13) szer. Pietrzak Bolesław, ranny; 14) szer. Sulik Michał, ranny; 15) szer. Krukowski Franciszek, ranny; 16) Sokołowski Jan, ranny; 17) szer. Galicki Jan, ranny; 18) szer. Mazurkiewicz Zygfryd, ranny; 19) szer. Niewiadomski Aleksander, ranny; 20) szer. Więcław Józef, ranny; 21) szer. Wandke Franciszek, zmarł od ran; 22) szer. Krukowski Marjan, ranny; 23) szer. Lewiński Aleksander, ranny; 24) szer. Kusiak Bolesław, ranny; 25) szer. Kwieciński Bohdan, ranny; 26) szer. Pachowski Czesław, ranny; 27) szer. Arnold Tadeusz, ranny; 28) szer. Rosso Maks, ranny; 29) szer. Klejn Michał, zginął bez wieści; 30) szer. Świadecki Stefan, zginął bez wieści; 31) szer. Górniak Władysław, zgin. bez wieści; 32) szer. Bogiński Jan, zgin. bez wieści; 33) szer. Kostobędzki Zenon, zgin. bez wieści; 34) szer. Fijołkowski Feliks, ranny; 35) szer. Krzętowski Walery, kontuzjowany; 36) szer. Gogoliński Zenon, ranny; 37) szer. Zdrodowski Jerzy, ranny; 38) szer. Wójcik Bronisław, ranny; 39) szer. Rydel Stanisław, ranny; 40) szer. Zeziński Władysław, ranny; 41) szer. Łuszczyk Wacław, ranny; 42) szer. Perzanowski Cyryl, ranny; 43) szer. Cwalina Wacław, ranny; 44) szer. Borowski Stanisław, ranny; 45) sierż. Kuczkowski Michał, ranny; 46) szer. Bagus Czesław, ranny; 47) szer. Pobudkowski Bolesław, ranny; 48) szer. Ottowski Ryszard, ranny; 49) szer. Oraszek Władysław, ranny; 50) szer. Strzęczkowski Aleksander, ranny; 51) szer. Skrzypek Jan, ranny; 52) szer. Praus Jan, ranny; 53) szer. Darowski Teofil, zabity; 54) szer. Spekterski Eugenjusz, zabity; 55) szer. Górecki Stefan, zabity; 56) szer. Piekarski Mieczysław, zabity; 57) szer. Gwiazda Jan, zabity; 58) szer. Miłuszewski Piotr, zabity; 59) szer. Plichniak Wacław, zabity; 60) kapral Wróblewski Zygmunt, zabity; 61) szer. Wernicki Jan, zabity; 62) szer. Kotarbiński Kazimierz, zmarł od ran; 63) szer. Pelej Adolf, zginął bez wieści; 64) szer. Piekarski Jan, zgin. bez wieści; 65) pluton Jaszczyński Jan, ranny; 66) szer. Piskorski Hieronim, ranny; 67) szer. Zborowski Józef, ranny; 68) szer. Kowalczyk Alfred, ranny; 69) szer. Szymański Stefan, ranny; 70) szer. Wesołowski Feliks, ranny; 71) szer. Kleniewski Bolesław, ranny; 72) szer. Komoda Piotr, ranny; 73) szer. Machczyński Stefan, ranny; 74) szer. Kluczewski Stanisław, ranny; 75) pluton Kryst Jan, ranny; 76) pluton Maciejewski Jerzy, ranny; 77) kapr. Kukiełka Leon Jan, ranny; 78) st. ż. Lewandowski Eustachy, ranny; 79) szer. Karykowski Jan, ranny; 80) szer. Chojnacki Kazimierz, ranny; 81) szer. Prus Jan, ranny; 82) szer. Kubiak Bolesław, ranny.

Lista strat 36 p. p. do 17 stycznia 1919 r.

1) Szer. 2 komp. Walik Władysław, poległ 12 stycznia; 2) szer. 1 komp. Chrzanowski Władysław, poległ 13 stycznia; 3) por. 2 komp. Fiweger Tadeusz, poległ 13 stycznia; 4) szer. 3 komp. Goljan Tadeusz, poległ 13 stycznia; 5) szer. 4 komp. Kozak Mieczysław, poległ 13 stycznia; 6) szer. 4 komp. Łachinowicz Bolesław, poległ 13 stycznia; 7) szer. 6 komp. Sójka Władysław, poległ 13 stycznia; 8) szer. 7 komp. Kamiński Kazimierz, poległ 13 stycznia; 9) szer. 8 komp. Husakowski Konstanty, poległ 13 stycznia; 10) szer. 8 komp. Husakowski Władysław, poległ 13 stycznia; 11) szer. 8 komp. Kulesza Józef, poległ 13 stycznia; 12) szer. 8 komp. Gżymonowicz Józef, poległ 13 stycznia; 13) szer. 8 komp. Górzycki Jan, poległ 13 stycznia; 14) szer. 8 komp. Greulich Lucjan, poległ 13 stycznia; 15) szer. 8 komp. Kalinowski Czesław, poległ 13 stycznia; 16) szer. 8 komp. Kowalewski Jan, poległ 13 stycznia; 17) szer. 8 komp. Machnicki Aleksander, poległ 13 stycznia; 18) szer. 8 komp. Thum Kazimierz, poległ 13 st.; 19) szer. 8 komp. Zembrzuski Stanisław, poległ 13 stycznia; 20) szer. 8 komp. Stoliński Mieczysław, poległ 13 stycznia; 21) szer. 8 komp. Reiff Józef, poległ 13 stycznia; 22) szer. 2 K. K. M. Naciątek Franciszek, poległ 13 stycznia; 23) szer. 2 K. K. M. Zatyka Adam, poległ 13 stycznia; 24) szer. 2 K. K. M. Lewi Szymon, poległ 13 stycznia; 25) szer. 2 K. K. M. Łabentowicz Aleksander, poległ 13 stycznia; 26) szer. 2 K. K. M. Troicki Piotr, poległ 13 stycznia.

Lista strat z grupy pułk. Berbeckiego w bitwie pod Starą Wsią.

A. Zabici: 1) szer. Mikocki Stefan.

B. Ranni: 1) por. Meyer Józef, 2. kapr. Zieleniak Jan, 3) szer. Masowski Ryszard, 4) szer. Boniecki Ludwik, 5) szer. Stolarski Bogusław, 6) szer. Michalski Ignacy, 7) szer. Kanclerz Aleksander, 8) szer. Piętka Bronisław.

W bitwach pod Dobrosinem i Hoszczanami, w dniu 17 i 18 stycznia 1919 r.

A. Zabici: 1) szer. Swierlikowski Jan, 2) szer. Gąbiński Tadeusz, 3) szer. Marchwicki Piotr, 4) szer. Bartosik Leon, 5) szer. Piotrowski Aleksander, 6) szer. Zieliński Jan, 7) szer. Andrecki Lucjan, 8) szer. Kluczyński Wincenty, 9) szer. Cieślak Stanisław.

B. Ranni: 1) ppor. Ważyński Wiesław, 2) ppor. Łagowski Jan, 3) pchor. Nowakowski Bernard, 4) sierż. Kulpiński Ignacy, 5) kapr. Pachulski Władysław, 6) szer. Tymiński Józef, 7) szer. Pękosiewski Edward, 8) szer. Ziedler Jan, 9) szer. Trojanowski Wojciech (ciężko), 10) szer. Stępniak Władysław, 11) szer. Zamulewicz Jan, 12) szer. Zajączkowski Piotr, 13) szer. Mitstein Kiwa, 14) szer. Woźnicki Kazimierz, 15) szer. Ospalski Piotr, 16) szer. Zieliński Stanisław, 17) szer. Misnowski Jan, 18) szer. Pigaszewski Bolesław, 19) szer. Mrozik Adam (ciężko), 20) szer. Sobolewski Jan, 21) szer. Grabarczyk Piotr, 22) szer. Banasik Franciszek (ciężko), 23) szer. Goździewski Władysław, 24) szer. Lejszner Antoni, 25) szer. Pasierbiak Jan, 26) szer. Zając Jan, 27) szer. Oldakowski Józef, 28) szer. Woźniak Tadeusz, 29) szer. Kostkowicz Adam, 30) szer. Prętkiewicz Józef, 31) szer. Rutkowski Stefan, 32) szer. Janiszewski Wincenty, 33) szer. Prymecki Marjan.

C. Zaginieni: 1) sierż. Podgórski Franciszek, 2) kapr. Górecki Piotr, 3) szer. Hryniewiecki Henryk, 4) szer. Kawka Władysław, 5) szer. Kościan Ignacy, 6) szer. Syguda Ignacy, 7) szer. Rycembel Bolesław, 8) szer. Herceg Leon, 9) szer. Zawadzki Stefan — prawdopodobnie polegli.

REPERTUAR TEATRÓW WARSZAWSKICH.

Teatr Wielki. Dziś „Eros i Psyche", jutro „Lilje".
Teatr Rozmaitości. Dziś „Rycerz z Łabędziem", jutro „Mazepa".
Teatr Polski. Dziś i jutro „Oj, mężczyźni, mężczyźni!"
Teatr Letni: Dziś i jutro „Wyspa miłości".
Teatr Mały. Dziś i jutro „Lekkomyślna siostra".
Teatr Nowości. Dziś „Generał huzarów", jutro „Ewa".
Teatr Praski. Dziś i jutro „Dzierżawca z Olesiowa".
Teatr Powszechny. Dziś i jutro „Mężowie w opałach".
Teatr im. Staszica. Dziś i jutro „Zbyszko i Danusia".

ZGINĄŁ
dokument lokacyjny na Rb. 100.—Warsz.-Wolskie Tow. Wzajemnego Kredytu, Pl. Warecki Nr. 1. 450

ZAGINĘŁA POŁ. Nr. 28938 I-go Ros. Tow. Ubezp. na imię A. Dudzińskiego. Uprasza się znalazcę o złożenie w biurze, Jasna 17. 454

SKRADZIONO
pozwolenie na sprzedaż papierosów na imię Antoniego Głowackiego, Wolska 82. 453

Ktoby wiedział o obecnem miejscu pobytu Bogusława Klossa (15-letniego, szatyna, wysokiego, szczupłego, smagłego, twarz ściągła, oczy duże, szare), proszony jest usilnie o zawiadomienie rodziców, mieszkających w Łodzi, ul. Hrabiowska Nr. 3. 452

ZGUBIONO 2 frachty Nr.Nr. 288 i 289 na wysłane w d. 14/XII 1918 r. drzewo opałowe ze stacji Włocławek, wagi 7740 i 5200 kg. do st. Warszawa-W., na imię S. Einer, Karmelicka 1.
Odpowiednie zastrzeżenia zrobiono. 441

OGŁOSZENIE.

POLSKA KRAJOWA KASA POŻYCZKOWA zawiadamia, że dnia 12 lutego został otworzony **ODDZIAŁ KASY W LUBLINIE.** Dyrektorem oddziału lubelskiego został mianowany p. Gustaw Wolski.

Naczelny dyrektor: **Stanisław Karpiński.**
Naczelnik biura: **Józef Zarzycki.**
455

W końcu Lipca 1914 r. zginęły następujące wagonowe ładunki węgla i dotyczące takowych duplikaty listów frachtowych, wysłane ze stacji Dr. Żel. Warsz.-Wied. i Nadwiśl. za №№ frachtów niżej wymienionemi do wskazanych poszczególnie stacji Dr. Żel.:

Ze st. Sosnowiec-Saturn Nr. 438389, 438994, 439023, 439100, 439156, do Sochaczewa: 438697, 438853, 438992, 439114, Krośniewice: 481947, 438931, 439066, 439024, 439044, 439045, 439046, 439047, 439048, 439083 439007, 439028, 439025, 439072, 439089, 439109, 439110, 439073, 439124, 439130, 438996, 439009, 439074, 439090 Warszawa: 438902, 438983, 439075, Krężce: 481888, 481895 Nowy-Dwór: 478089, 478107, 478108, 478114, 478183, 478197, 478198, 478298, 478306, 478307, 478384, 478385, Ciechanów: 439024, 439022, 439119, 439134, Łowicz: 439141 Pniewo: 478023, 478059, Zgierz. Nr. 478293, 478294, 478295, 437374, 478387, 439150, Piotrków: 439174, 439165, 439040, 439091, 431948, 478057, 478123, 478323 Warszawa: 478297, 478893, 478388, 478279, 478311 Łódź: 439133, 439064, Żyrardów: 435777, 439088 Kutno, oraz za Nr.Nr. wagonów: 20935 Włocławek; 25010, 25422, 706, 607, 522, 459053 Pabjanice: 20112, 20235 Łódź; 20746, 20496, 23774 Piotrków.

Ze st. Sosnowiec - Czeladź: 437857, 437858, 437935, 437934 do st. Warszawa; 464461, 464483 Ciechanów 437982 Warszawa, oraz za Nr.Nr. wagonów: 20568, 20621, 028066, 20181, 23682, 21538,926 Warszawa: 23840 Łowicz; 26186, 28025, 25560, 24175, 24375, 26269, 872, 20753 Ciechanów: 26090, 25400, 24656 Pohorelce.

Ze st. Sosnowiec-Rudolf: za Nr. frachtów: 19044, 19091, 19000, 19030, 437817, 437950, 437947, 437951, 437822, 437949, 437833, 437901, 437820, 19027, 19028 Warszawa: Łódź: 109964, 109971 Tomaszów: 109923, 109755 Kielce, 17589, 17600, 464638, 464639, 464634, 464475, 464636, 17580 oraz za Nr.Nr. wagonów: 190193 Tomaszów; 25314, 24256, 23138, 24134, 21005, 24922 Łódź; 20736 Częstochowa; 23825 Grodzisk.

Ze st. Strzemieszyce-Kazimierz: Nr. wag.: 425886, 461115 Kielce; 668 Częstochowa; 598113 Tomaszów.

Ze st. Dąbrowa-Flora: Nr. frachtu: 368575 Warszawa.

Ze st. Emanuelssegen Nr. wagonu 252790 do st. Warszawa; ze st. Recke Nr. wag. 57335 do st. Łódź.

Zginęły również świadectwa zaliczeniowe:

st. Dr. Żel. Sosnowiec - Saturn Nr. 1461, Nr. wag. 23594 — R. 116.69;

st. Dr. Żel. Sosnowiec - Saturn Nr. 1471, Nr. wag. 26319 — R. 116.69.

Kto o powyższych ładunkach węgla lub dokumentach kolejowych posiada wiadomości, raczy dać znać do pp. S. i M. Bergson, Warszawa, Zielna Nr. 50 lub do Wydziału Rejestracji Strat Kolejowych i Pocztowych, Warszawa, Mazowiecka Nr. 7. 457

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 20.